

egentlige Kontordage, skulle møde personligt næste Sparekassemøde og vedkende sig deres Underskrift m. m. Hvis man indrettede det saaledes, kunde en Formand eller andre kun bedrage Kassen ved ligefrem at stjæle dens Værdipapirer, som lyde paa Ihændeleveren, og enten sælge dem eller laane paa dem. Man har ogsaa haft Eksempel paa, at en Sparekassedirektør har taget alle Værdipapirerne ud af Konvolutten og lagt gamle Aviser ind i Stedet for, og det gik en rum Tid. (Afbrydelse af *Sabroe*). Ja, jeg tror for Resten, at det var ved Aarhus, det skete, det er mange Aar siden. Men man kan ogsaa sikre sig imod, at et enkelt Medlem saaledes tilvender sig Værdipapirer og udnytter dem; man kan have 2 Nøgler til Kassen, hvad der for Resten altid er, og lade 2 Medlemmer have hver sin Nøgle, en til den ydre Skabsdør og en anden til det indre Lukke, det Rum, hvor selve Kassen, Gældsbreve og Værdipapirer have deres Plads. Saa kan ingen af dem enkeltvis komme ind til selve Kassen, for det er jo der, Værdipapirerne ligge, og man skal have Mønten. Saa skal der i det mindste være to til at udføre Bedrageriet.

Men de Forandringer, som jeg her har peget paa, kræve, saa vidt jeg kan forstaa, en ligefrem Lovændring eller Tilføjelse til den nuværende Sparekasselov. Jeg henstiller da til den højtærede Indenrigsminister at tage dette Spørgsmaal under grundig Overvejelse, maaske i Forening med den nuværende Sparekasseinspektør, og saa fremsætte Forslag til de nødvendige Ændringer i den Henseende. Jeg tror, at det er nødvendigt, at der gøres noget. Hermed kan jeg slutte, idet jeg ingen Anledning finder til — det er der jo nok til foruden mig — at komme ind paa store politiske Betragtninger. Hver har sit; dette Spørgsmaal har ligget mig noget paa Sinde, og derfor har jeg udtalt mig saa udførligt derom.

N. Jensen: Ja, da jeg for en Uge siden forlangte Ordet, havde jeg ikke troet, at det skulde vare saa længe, inden jeg fik Lejlighed til at udtale mig, ikke fordi jeg havde saadan noget særligt paa Samvittigheden, og navnlig ønsker jeg ikke at befatte mig med Storpolitik. Det har jo haft sin Interesse at høre, hvad der er fremkommet i de forløbne Dage, og det kan ikke nægtes, at for mig, der har hørt adskillige 1ste Behandlinger af Finansloven, har det været, jeg havde nær sagt overraskende, skønt man var forberedt derpaa,

at høre den Kritik, der er øvet overfor den nuværende Regering af tidligere og nære Meningsfæller. Det er jo klart, at hvilken Regering vi faa, kan den ikke undgaa Kritik, og det har sikkerlig den nuværende højtærede Regering heller ikke ventet at blive fri for, men det er jo lettere at rive ned, end det er at bygge op. Den Gruppe eller det Parti, som jeg tilhørte før, har jo ogsaa faaet sin Del af Kritikken, og nu har det jo været ganske interessant at iagttage, at det undertiden har været svært nok — jeg kan sige det for mit eget Vedkommende — at sætte Sagen over Personerne. Naar man kunde naa til dette Synspunkt, tror jeg ikke, vi fra denne Side havde Grund til at være utilfredse med den Maade, hvorpaa Sagen har udviklet sig. Men det er jo undertiden vanskeligt nok, navnlig for Regeringen, thi det minder om det gamle Ord, at tager man Hatten op, faar man Prygl, og lader man den ligge, faar man ogsaa Prygl. Jeg sigter her til en Kritik, som det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) anvendte overfor den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Nu skal jeg ikke komme ind paa et Forsvar for Ministeren, det vil han vist selv kunne gøre. Kritikken ved denne Lejlighed gik jo ud paa, at vedkommende Minister havde efter Talerens Mening mod de gældende Regler kaldet en yngre Mand til dette Embede og derved forbigaaet de ældre. Nu er det jo ganske mærkeligt at se, at samme Minister i Blade fra anden Side faar en Kritik, fordi han i et givet Tilfælde ikke netop har kaldet en yngre Mand i et noget lignende Tilfælde som dette med Præsteembedet i Ollerup. Men jeg tror, som sagt, ikke, at Skavanken ligger i Ministerens Stilling, thi vi have jo ogsaa kendt Fortilfælde, hvor tidligere Højre-Kultusministre have taget Hensyn til Menighedens Ønsker; naar en Menighed saa godt som enstemmigt har forlangt en Præst, og man ellers ikke havde noget at udsætte imod ham, har man i mange Tilfælde kaldet en Præst, uanset at det var en yngre Mand. Jeg tror snarere, at Skavanken ligger i det System, der er etableret gennem Menighedsraadene, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at udtale, at jeg tror ikke, vi kunne faa det ordnet paa en tilfredsstillende Maade med Hensyn til Menighedsraadene's Delagtighed i Kaldelsen af Præster, forinden vi samtidig med en Præstevalglov faa en Præstelønningslov. Dersom vi havde dette og da